

אליעזר (לייזר) קרפ ז"ל

בן אסתר ואב קרפ ז"ל

נולד ב: 15.01.1924 - ט' שבט ה'תרפ"ד
נפטר ב: 10.02.2003 - ח' אדר א' ה'תשס"ג

גילו של אליעזר הידוע בכינויו בפי כל- לייזר כגילו של קיבוצנו, ואפילו נולד קצת קודם, לפני הקיבוץ.

כיוון שקבוצת "אחדות" שהתה אז בירושלים כקבוצת בנין וחלמה שיום אחד יגיע ויתגשם החלום המשותף להם להיות עובדי אדמה. הם שלחו את זאב ואסתר קרפ לטירה שע"י חיפה (היתה שם חווה חקלאית, בה יכלו להשתלם בענפי החקלאות השונים), כך יצא שלייזר נולד בביה"ח "הדסה" בחיפה.

אחר-כך כשנגמרה ההשתלמות החקלאית הגיע עם הוריו ל"גשר הישנה" שלנו.

זמן רב היה לייזר הילד הבכור והיחיד, עיני כל חברי הקיבוץ היו נשואות אליו, לייזר סיפר איך במשך שנים לקחו אותו החברים על הידים, חבקו, לטפו ונשקו. אך אמא-אסתר דאגה וחרדה לשלומם ובריאותם ולא הניחה לאף אחד מלבדה לטפל בו.

היא היתה מניחה אותו בסלסילה על גבי רצפת המאפיה או על האדמה בתחילת השורה בגן-הירק. כך גם לא ויתרה על העבודה (ערך עליון) וגם טיפלה בתינוקה (הפחד הגדול ביותר היתה מחלת העיניים – הגרענת).

לייזר גדל וכבר מגיע לגיל הגן, מה עושים באין ילדים נוספים? אמא-אסתר נוסעת עימו לקבוץ עין-חרוד, שם היא עובדת ולייזר לומר בגן הילדים.

את שנות ביה"ס הראשונות עשה בבית החינוך המשותף בדגניה א', שוב בליווי אמא – כמובן.

לקראת כיתה ה' הוא חוזר לגשר שכבר נבנה בה ביה"ס ויש כבר יותר ילדים, אך לפי דבריו לא היה במתכונת המסודרת של כיתה א' כיתה ב' וכו' (כ-ו-ל-ם למדו ביחד!)

אחרי סיום ביה"ס עממי הלך ללמוד בביה"ס התיכוני החקלאי "מקוה-ישראל" עד שהתגייס לפלמ"ח כמו רבים מבני דורו. הוא היה בין מלווי השיירות לירושלים, ואמא-אסתר חרדה לשלומם ו...ביקשה מהחברה ב"חלונות הגבוהים" שיעבירו את לייזר למקום רגוע יותר ו...כך מספרות האגדות הגיע לייזר לבסיס חיל הים בחיפה.

כשחזר לקיבוץ בתום מלחמת השחרור, עבד בענף הבננות. אח"כ היה מציל בבריכת השחיה ועוזר לאקונומית. מבחינתי היה החדר של לייזר בעיקר כמו קן חם ונעים, שאליו נמשכנו בנות "חברת-הנוער" כמו דבורים אל הדבש. היה שם כל מה שלא היה לנו בחדרים שלנו ב"חברת-הנוער", שקט, פטיפון עם מוסיקה קלאסית, אוסף בולים שאפשר להתבונן בו, אוסף מקטרות שניסינו לעשן ו...השתעלנו.

לייזר היה מביא אבטיח עסיסי וקר מהאקונומיה או ממתק אחר שהיה נדיר באותה תקופה ואנחנו "חגגנו" עד השעות המאוחרות בלילה (למרות שצביקה המדריך היה משכיב אותנו לישון ועושה "כיבוי אורות") ללייזר היו המון סיפורים ולנו יש המון סיפורים עליו. בתיקו האישי בארכיון ישנם הסיפורים שכתב כשהיה בכתה ה'.

השירים שכתבו לו יענקל'ה שרון ועוד, על ההפתעות שערכו לו בחדר- האוכל עם עוגה ו-60 נרות ונגינת אקורדיאון,, זה היה בשנת ה-60 ללייזר והקיבוץ. יש ציורים שצייר אותו דובי שושני, והמון המון תודות מהמזכירות על טיפולו המסור ב"גרעינים" ובכתות של "השרות הלאומי" ובמחנות – העבודה שהיו באים אלינו, ולייזר היה המטפל העיקרי שלהם. עם חלקם נשאר בקשרי ידידות טלפוניים במשך שנים רבות.

בחדר-האוכל ע"י השולחן היה יכול לספר המון סיפורים, אנקדוטות ובדיחות (גם על עצמו), למשל: יום אחד פגש את עוזי שרון (הבן של שרה'לה) ושאל אותו: "מה אתם לומדים עכשיו בהיסטוריה?"

עוזי: "על האדם הקדמון"

לייזר: "אז עוד מעט תגיעו אלי!"

לא הסכים שאקליט אותו ואעשה עימו ראיון של ממש.

"זה לא!!!" הוא אמר "עוד לא הגיע הזמן" --- אפילו את ארכיון צה"ל פתחו סו"ס אחרי 50 שנה, אבל את לייזר לא הצלחתי. כך הלך מאיתנו לייזר לבלי שוב עם כל סיפוריו. חבל...

מי היה מאמין שכך תסתיים תאונה טפשית כזו???

לייזר'קה כולנו מקווים שתמצא מנוחה נכונה תחת כנפי השכינה.

סוף-סוף מגיע לך, אחרי היסורים שעברת בזמן האחרון.

באהבה, בשם כל חברי וילדי קיבוץ אשדות יעקב

עמליה ד.